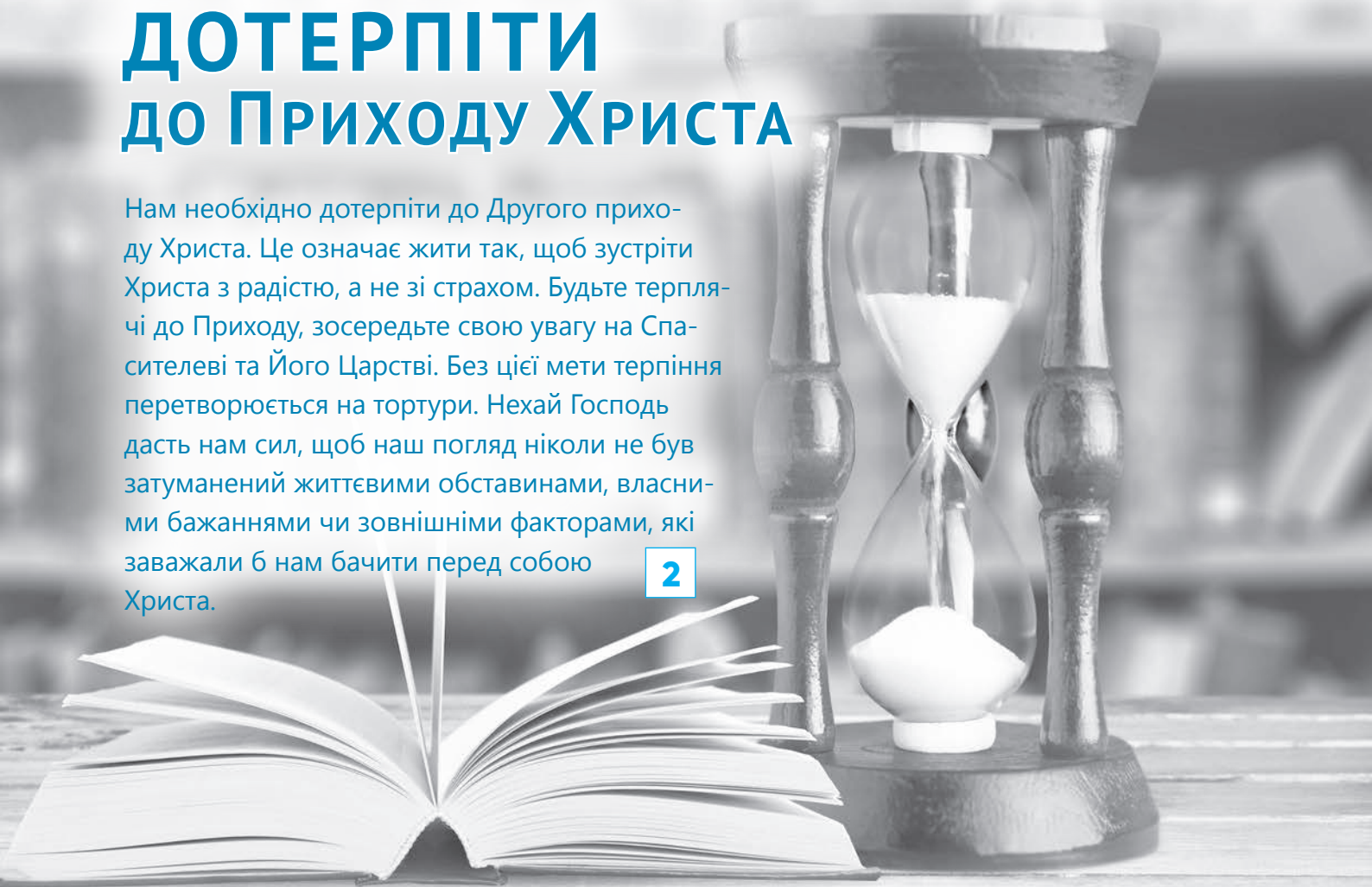

ДОТЕРПІТИ ДО ПРИХОДУ ХРИСТА

Нам необхідно дотерпіти до Другого приходу Христа. Це означає жити так, щоб зустріти Христа з радістю, а не зі страхом. Будьте терплячі до Приходу, зосередьте свою увагу на Спасителеві та Його Царстві. Без цієї мети терпіння перетворюється на тортурі. Нехай Господь дасть нам сил, щоб наш погляд ніколи не був затуманений життєвими обставинами, власними бажаннями чи зовнішніми факторами, які заважали б нам бачити перед собою Христа.

2

Место твоей силы

4

Чим пахне любов?

9

Бережіть батьків

10

Де твій Бог зараз?!

14

ДОТЕРПІТИ ДО ПРИХОДУ ХРИСТА

Олена Олександрівна, молода вихователька дитячого садка, допомагала хлопчикові надіти черевики. Вона робила це терпляче й старанно, але черевики налазили погано. Нога застрявала, і черевик не можна було просунути ні сюди ні туди. Коли другий черевик нарешті був на ніжці, Олена Олександрівна відчувала себе виснаженою. Від спеки в кімнаті й докладених зусиль з неї рікою лився піт. Проте, здається, усе добре, черевик на ногах. Вона встає, і тут хлопчик говорить:

– А черевик не на тій нозі...

Придивившись, Олена Олександрівна бачить, що правий черевик надітий на ліву ногу, а лівий – на праву. Важко зітхнувши, дівчина знову береться до роботи. Зняти черевики не легше, ніж їх надіти. Вихователька ледь стримується, щоб не розплакатися, але терпить. Їй доводиться докласти чималих зусиль, щоб зняти черевики і потім знову їх надіти. Коли черевики опиняються на ніжках хлопчика, Олена Олександрівна раптом чує:

– Це не мої черевики...

Від цих слів у дівчини перехоплює подих, вона прикушує язик, щоб не насварити свого вихованця. Знову пів години силкується стягнути черевики, і коли їй це майже вдається і вона готова запитати хлопчика, а де ж його взуття, він говорить:

– Це черевики мого брата! Мама змусила мене їх надіти...

Олена Олександрівна завмирає і декілька секунд намагається осмислити почуте. Вона вже не знає, плакати їй чи сміятися. Зібравши останні сили й терпіння, вона знову надягає хлопчику черевики і, закінчуючи, боїться, що він знову щось скаже, але все тихо. Здається, обійшлося. Тепер можна і видихнути. Вставши з колін, Олена Олександрівна зауважує, що на руках малюка немає рукавиць.

– А де твої рукавиці? – запитує вона.

– Вони в черевиках, – чує у відповідь.

ТЕРПІННЯ ПОТРІБНЕ КОЖНОМУ

У цій історії порушено важливу проблему терпіння, з якою людина стикається у своєму житті. Інколи нам важко стримувати в собі роздратування та гнів. Іноді, як в історії з черевиками, для цього є всі підстави. На деякі

вчинки неможливо реагувати спокійно, особливо коли люди свідомо їх повторюють. Немає таких сфер у житті, де б нам не потрібно було терпіння. Воно необхідне в побуті, стосунках з людьми, у сім'ї, у вихованні дітей, роботі, при виконанні посадових обов'язків, у подоланні життєвих труднощів, хворобах, переживаннях.

Терпіння необхідне й тоді, коли ви хочете стати іншою людиною і вам доводиться багато працювати над собою, особливо коли ця робота стосується духовного аспекту. Терпіння необхідне й у взаєминах з Богом, коли Він мовчить і доводиться довго чекати відповіді на молитву.

Кажуть, що там, де закінчується терпіння, у справжнього християнина починається довготерпіння. Бог, який є для нас Взірцем, називає Себе не просто терпеливим, а довготерпеливим.

Вчинити людяно І МИЛОСЕРДНО

Закликаючи нас до довготерпіння, Господь бажає, щоб ми уподібнилися до Нього. Богу потрібно більше терпіння, ніж нам. Йому доводиться зносити все, що відбувається на нашій планеті, і те, чого ми не здатні побачити.

Мойсей просив Бога відкритися йому. Господь не просто показав йому Себе, а заявив про Свій характер. Бог пройшов перед обличчям Мойсея й вигукнув: «Господь, Господь, – Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий» (Вих. 34:6). Бути терпеливим – це вчинити людяно і милосердно, це не зробиш просто, зціпивши зуби.

Читаючи у Святому Письмі про довготерпіння як рису, яка необхідна нам, послідовникам Ісуса Христа, знаходимо безліч дивовижних порівнянь і визна-

чень цього поняття. Довготерпіння є частиною плоду Святого Духа, про який пише апостол Павло в Посланні до галатів 5:22. У Посланні до колоссян він говорить, що довготерпіння – частина одягу святих, у якому ми живемо в цьому світі (Колос. 3:12). Воно ж є інструментом успадкування обітниць (Євр. 11:13), способом життя покликаних людей (Ефес. 4:1, 2). Терпіння є частиною списку якостей, які ми називаємо сходами Петра (2 Петра 1:5–8). Це якість, з якою кожен служитель Церкви повинен працювати зі своїми підопічними (2 Тим. 4:2). Довготерпіння в Святому Письмі представлено як протилежність дратівливості, нестриманості, зарозумілості, відсутності спокою й миру в душі.

ТЕРПІННЯ МОЖЕ ВРЯТУВАТИ ВАШУ ДУШУ

Згідно з Біблією, особливе значення довготерпіння матиме перед Другим приходом Христа, тобто нині. Євангеліст Лука включає в проповідь Петра про останній час дуже важливий вірш: «У вашій терпеливості здобудете ваші душі» (Луки 21:19). Він промовляє це після того, як говорить про різні події, що відбудуться у світі, і закликає віруючих до терпіння. Цим довготерпінням не можна зловживати (2 Петра 3:13–15). Апостол Яків розвиває цю думку: «Отже, брати, будьте довготерпеливі до Господнього приходу... Довготерпеливі будьте й ви; зміцніть ваші серця, бо прихід Господній вже близько. Не нарікайте один на одного, брати, щоб вам не бути засудженими. Ось Суддя стоїть перед дверима» (Якова 5:7–9).

Чому довготерпіння таке важливе в останній час? Час минає, століття змінюються, а Господь усе не приходить, тому виникає духовна втома від очікування.

Довго очікуючи, ми завжди втомлюємося, відчуваємо незадоволення, що межує з розчаруванням. Нам завжди хочеться, щоб моменти очікування були короткі, а в очікуванні Приходу Христа вони розтягнулися. Апостоли називали свій час останнім часом, але вже тоді люди насміхалися й говорили: «Де обітниця Його приходу?» Тепер ми з вами, живучи через дві тисячі років після тих подій, чуємо ті самі глузування. Вони звучать ще гостріше, болючіше відгукуються в нашій свідомості.

Тепер час справді останній, Другий прихід Христа біля дверей. Буде сумно, якщо, майже дотерпівши, ми втратимо віру. Саме тому Святе Письмо робить такий великий акцент на довготерпінні як важливій якості для людей останнього часу. І кожен заклик до довготерпіння в контексті Другого приходу Христа – заклик надзвичайно важливий та актуальний.

ВТОМА І ТУМАН ЗАВАЖАЮТЬ БАЧИТИ МЕТУ

Американка Флоренс Чедвік 1950 року перепливла Ла-Манш у двох напрямках, а 1953 року – протоки Босфор і Гібралтар. Та одного разу, пливучи від острова Святої Каталіни до узбережжя Каліфорнії, а це 33,8 км, за мило до берега потрапила в густий туман. Команда, яка супроводжувала її, відлякувала акул. Жінка провела 16 годин у воді. Флоренс, не бачачи берега, здалася, не допливши всього 700 метрів. Для неї це було великою поразкою.

Вона зробила другу спробу через два місяці. Якщо в першому випадку туман опустився напекікці запливу, то цього разу він був, коли жінка заходила у воду. Цю дистанцію вона пропливла за 13 годин, побивши світовий рекорд. Її запитали: «Що сталося минулого разу і чому ви зараз досягли мети?» «Минулого разу, окрім туману, я нічого не бачила. Цього разу, заходячи у воду, я не бачила нічого, окрім того берега, на який повинні стати мої ноги», – відповіла Чедвік.

Втома і туман заважають бачити мету. Це обставини, у яких ми живемо. Необхідно зосередитися на головному, проявити довготерпіння. Якщо це формальне відвідування церкви, формальна молитва, то вони не дадуть нам сили досягти мети.

Коли востаннє ви переживали живий духовний досвід, бажали розповісти про Спасителя? Якби на початку нашого християнського шляху нам сказали, що з'явиться втома від очікування, ми б не погодилися із цим. Проте сьогодні інколи відчуваємо, що сили закінчуються, боротися з «хвилями» випробувань просто немає бажання й енергії. Історія Флоренс Чедвік показує, що все це відбувається тому, що ми випускаємо з уваги мету.

Нас огортає сатанинський туман, призводить до паніки, викликає відчуття, що потрібно діяти перевіреними способами: заробляти гроші, налагоджувати зв'язки із впливовими людьми, просуватися кар'єрними сходами. Якщо витратити час на когось, то тільки на того, хто може бути тобто корисний у майбутньому. Багато хто думає, що це ефективні методи виживання в цьому світі. У результаті ці методи роблять ведмежу послугу, поглинають нашу увагу, займають думки і не дозволяють бачити мету. Ісус у Нагірній проповіді попереджав: «Не журіться, шукайте перш за все Царства Божого».

ЧОМУ ТЕРПІННЯ ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ТОРТУРИ?

«Коли ж почне це збуватися, ви-простайтесь і підійміть свої голови, бо наближається ваше визволення» (Луки 21:28). У цей останній час, коли пророцтва про Другий прихід Христа здійснюються, Ісус закликає нас розпрямити плечі й дивитися вгору. Сатана – майстер із напускання туману, але Святе Письмо говорить, що Бог – це Світло. Там, де є світло, туман розсіюється. Це над океаном ви нічого не можете вдіяти з туманом; у духовному житті, яким би густим не був цей сатанинський туман, промінь Божого світла завжди пробивається через нього й освітлює шлях (Івана 1:5). Тільки це Світло допоможе нам допливти до кінця.

Довготерпіння можливе тільки тоді, коли знаєш мету, бачиш її та йдеш до неї. Довготерпіння – не самонавіювання, не результат аутотренінгу, не наслідок нейролінгвістичного програмування. Біблійне вчення про довготерпіння – не вчення про велику силу волі, коли людина сама себе підстерігає, як вершинок коня, воно має іншу природу. Це радісне очікування події, яка для мене бажана, у якій я впевнений, яку я бачу очима віри. І не просто бачу, а в захваті від цієї мети (Євр. 11:1).

Біблія говорить принаймні про чотири джерела довготерпіння.

Святе Письмо. «А все, що раніше було написано, написано для нашого навчання, щоб через терпіння і втіху з Писання ми мали надію» (Римл. 15:4). Терпіння пов'язане з вивченням Святого Письма. Біблія – одкровення про Бога, а довготерпіння – результат пізнання Бога через Святе Письмо, розуміння Господа. Що ближче знайдемо Бога, то менше нарікатимемо, будемо більш терплячі у сприйнятті того, що відбувається навколо. Від слухання Слова Божого не тільки зростає віра, а й множиться довготерпіння.

Приклад пророків та Ісуса Христа. «Брати мої, майте за приклад страждання і довготерпіння

пророків, які промовляли Господнім Ім'ям. Бо блаженними називаємо тих, що терпіли. Ви чули про терпіння Йова і знаєте Господній кінець, що Господь дуже милосердний та щедрий» (Якова 5:10, 11). Апостол завершує перелік героїв віри Особою Ісуса Христа, підсумовуючи: «Подумайте ж про Того, Хто від грішників перетерпів таку наругу над Собою, щоб ви не знемоглися та не ослабли вашими душами» (Євр. 12:3). Приклад апостолів, пророків, Ісуса надихає, підтримує тоді, коли нам стає важко і немає сил терпіти.

Випробування та труднощі. «Брати мої, майте валику радість, коли попадаєте в різні випробування, знаючи, що випробування вашої віри розвиває терпеливість. А терпеливість хай має досконалу дію, щоб ви були досконали та бездоганні і щоб нічого вам не бракувало» (Якова 1:2–4). Апостол говорить, що проблеми необхідно сприймати з радістю. Проте не в труднощах закладено користь, тільки коли ми їх долаємо, у нас виробляється довготерпіння. Кожен із нас переживає труднощі по-різному: хтось дякує Богові, хтось нарікає на Нього, злиться і плаче від безсилля. Яків чітко передає тонкощі випробувань і терпіння та закликає не цуратися труднощів.

Плід Святого Духа. «Плід же Духа – любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра» (Гал. 5:22). Плід Святого Духа – результат Його дії на наше серце. Дух Святий впливає на нас, і ми стаємо терпеливими і довготерпеливими. Говорячи про плід Святого Духа, апостол Павло формулює дві важливі умови за допомогою слова «коли»: «Коли ж вас веде Дух, то ви не під Законом. Коли живемо духом, то духом і ходимо» (Гал. 5:18, 25). Два «коли» у цих віршах – обов'язкова умова для того, щоби плід Святого Духа дозрів і приносив нам благословення. Ісус це називав народженням від Святого Духа. Плід не з'являється і не дозріває сам собою; Бог не закладає його в нашу свідомість, як комп'ютерну програму. Потрібно дозволяти Святому Духу керувати нами та звершувати Його справу в наших серцях.

Нам необхідно дотерпіти до Другого приходу Христа. Це означає жити так, щоб зустріти Христа з радістю, а не зі страхом. Будьте терплячі до Приходу, зосередьте свою увагу на Спасителі та Його Царстві. Без цієї мети терпіння перетворюється на тортури.

Нехай Господь дасть нам сил, щоб наш погляд ніколи не був затуменений життєвими обставинами, власними бажаннями чи зовнішніми факторами, які заважали б нам бачити перед собою Христа.

Леонтій Гунько

ТВОЕ МЕСТО СИЛЫ

ограничены, мы не можем постоянно жить в таком ритме.

Хочу обратить ваше внимание на одну семью, о которой повествует Слово Божье. Эта история записана в главе 4 книги Руфь. Посмотрим, как семья Ноеминь, столкнувшись с вызовами того времени, смогла обрести свое место силы и где это место находится.

Рассмотрим эту историю не с начала, а с финала. Заканчивается она так:

«И взяла Ноеминь дитя сие, и носила его в объятиях своих, и была ему нянькою» (Руфь 4:16). Когда в последний раз вы держали на руках грудного ребенка: внука, внучку, сына, дочь, племянника? Какие эмоции вы испытывали в тот момент? Ноеминь, держа новорожденного внука Овида, радовалась. Но

даже в эти моменты радости в глубине своей души она все еще переживала и страдала из-за потери мужа Елимелеха и двоих сыновей. Когда-то она мечтала разделить с ними радостный момент, когда ее сыновья станут отцами.

Овид будет носить имя ее семьи, станет ее наследником в будущем, но он не кровный ее внук. Его мать Руфь – моавитянка, его отец Вооз был сыном Рахав из Иерихона. Это дитя представляло собой смесь наследия двух переселенцев, которых тепло приняли в израильском обществе в Вифлееме.

Возможно, в тот момент, когда Ноеминь держала Овида на руках, она вспоминала свою свадьбу с Елимелехом, как она мечтала об их тихом безопасном будущем в Вифлееме, в окружении близких родственников, как они обустраивают свой скромный быт.

ТЕРПЕЛИВАЯ, ЛЮБЯЩАЯ И ПОНИМАЮЩАЯ

Священное Писание сохранило для нас имена ее сыновей: Махлон и Хилеон (Руфь 1:2). Когда эти мальчики родились, им дали имена с символическим значением. Махлон означает «слабый», Хилеон – «исхудалый». Их имена говорят много об этих малышах. Они родились слабыми, болезненными. Ноеминь, зная это, посвятила свою жизнь заботе о своих сыновьях. Благодаря этому она становилась все более терпеливой, любящей и понимающей, доброй и бескорыстной. Она была подвижна желанием поддерживать в них жизнь

настолько долго, чтобы однажды они смогли держать на руках своих сыновей. Ноеминь пережила много трудностей и страхов, молилась, чтобы они выжили.

Библейская история повествует о том, что в их страну пришел голод. Плодородная почва Вифлеема превратилась в пыль, и Ноеминь и ее семья были обеспокоены тем, что их скудных запасов не хватит, чтобы прокормить детей. Они приняли непростое решение оставить дом и поселиться в стране Моав, пожить там до тех пор, пока не сложится благоприятная ситуация для того, чтобы вернуться домой. *«В те дни, когда управляли судьбы, случился голод на земле. И пошел один человек из Вифлеема Иудейского, со своею женою и двумя сыновьями своими, жить на полях Моавитских» (Руфь 1:1).* Вынуждала ли вас жизнь к подобному переселению, к новым связям, новым заботам, в неизвестное будущее?

Они пришли в землю чужестранцев и начали понемногу обживать. Елимелех искал дом, работу, Ноеминь общалась с женщинами на площадях, оправдывая тем самым свое имя «приятная». Ее имя говорит о том, кем была эта женщина: добросердечной, легко находила друзей даже в чужой для нее стране. Знакомая с людьми, помня о будущем своих сыновей, она присматривалась к девушкам Моава, чтобы, возможно, найти среди них ту, которая сможет полюбить ее сына и прожить с ним всю жизнь. Браки тогда заключались родителями. Священное Писание говорит нам об этом: *«Они взяли себе жен из Моавитянок, имя одной Орфа, а имя другой Руфь, и жили там около десяти лет» (Руфь 1:4).*

К сожалению, радость длилась недолго: умер Елимелех. Затем три женщины наблюдали, как с каждым днем ухудшается и так слабое здоровье Махлона и Хилеона. Ноеминь делала все возможное, чтобы сохранить их жизнь, но на этот раз ее усилий было недостаточно. Трагедия за трагедией разбивают материнское сердце. Три вдовы утешают друг друга. Тогда не было мужчины, который смог бы защитить и позаботиться о них.

Это сегодня век эмансипации женщин, когда она говорит: «Я сделала себя сама». Тогда все было не так. Ноеминь и ее невестки понимали, что их положение крайне шатко и фактически безнадежно. Ноеминь решилась на еще один серьезный шаг в жизни: она сказала, что для нее жизнь в Вифлееме в качестве вдовы будет безопаснее, чем жизнь в Моаве, где у нее нет родственников мужчин, которые могли бы позаботиться о ней.

Сегодня лозунг «Твое место силы» набирает серьезные обороты во всех сферах жизни. Под этим девизом предлагают недвижимость, отдых на курорте в живописном месте и все что угодно, чтобы привлечь человека, обращая его внимание на три простых слова. В наше время человеку необходимо такое место, где будут восполняться его душевные силы. Ведь ежедневно, еженедельно, ежемгновенно душевные силы тают.

Как у вас с душевной силой? Чувствуете ли вы, как порой ее ресурс истощается? Мир, в котором мы живем, предлагает быстрый ритм жизни, гонку на выживание. Сегодня много людей тратят львиную долю своего ежедневного времени на работу. Сколько часов вы работаете? Кто-то 10, 14, 18 часов в сутки. Когда вы отдыхаете? Кто-то говорит, что не может себе позволить отдых. Знаю многих людей, которые в дороге на работу или с работы проводят по четыре часа ежедневно. Возможно, кто-то может отдыхать в метро, но я не могу. Там можно почитать книгу, но уровень шума, движение транспорта, людей сильно утомляют. Ты должен приехать на работу свежим и выполнить ее качественно, а после рабочего дня вернуться к семье и уделить ей время, потому что тебя там ждут.

Часто ли вам хочется все бросить и уехать, чтобы побыть в одиночестве, тишине, восстановиться, прийти в себя, чтобы вновь включиться в циклическую гонку. Ведь ресурсы нашего организма

Священное Писание содержит Божий принцип, которым руководствовалось израильское общество: нельзя было оставлять вдову без опеки и в пренебрежении. Оно должно было проявлять заботу о тех, кто оказался в зоне риска. Сироты и вдовы были особой категорией людей.

Твой Бог будет моим Богом

Со временем Ноеминь вернулась в Вифлеем. Священное Писание говорит, что ничего бесследно не происходит. Доброта Ноемини, ее вера, стойкость в непростых обстоятельствах коснулись сердца Руфи. Рассматривая возможности своей будущей жизни в качестве молодой вдовы в Моаве, Руфь понимала, что ей тоже лучше переселиться в Вифлеем вместе со свекровью. Руфь взяла на себя заботу о своей свекрови, которая показала ей любовь Бога на практике. «Ноеминь сказала Руфи: вот, невестка твоя возвратилась к народу своему и к своим богам; возвратись и ты вслед за невесткою твоею. Но Руфь сказала: не принуждай меня оставить тебя и возвратиться от тебя; но куда ты пойдешь, туда и я пойду, и где ты жить будешь, там и я буду жить; народ твой будет моим народом, и твой Бог – моим Богом» (Руфь 1:15, 16). Шаг, на который отважилась Руфь, свидетельствует о глубине отношений, гармонии, которые у нее были с Ноеминь. Молодая женщина была готова все снова кардинально поменять в своей жизни, только бы быть рядом со свекровью.

Бог наградил за привязанность и почтительность

Ноеминь и Руфь, придя в землю израильскую, поселились в городе Вифлееме и питались колосьями, которые Руфь подбирала на сжатых полях. Этого было достаточно для пропитания, так как в законе Господнем написано: «Когда будете жать жатву на земле вашей, не дожидай до края поля твоего, и оставшегося от жатвы твоей не подбирай... оставь это бедному и пришельцу» (Лев. 19:9, 10). Так Бог позаботился о бедных в Своем народе.

В это время в Вифлееме жил богатый человек Вооз, родственник умершего мужа Руфи. Она пользовалась добротой хозяина того поля, Вооза. Он создал самые благоприятные условия для Руфи и Ноемини, делая больше, чем говорило предписание Моисея. Бог награждал Руфь за ее привязанность и почтительность к своей свекрови.

У израильтян был закон: если кто-нибудь из них умирал, не оставив детей, то ближайший родственник должен был жениться на вдове умершего, и дети от этого брака считались детьми умершего. Этот закон назывался законом уживчества.

Вооз, видя усердие и трудолюбие Руфи, любовь к свекрови, взял на себя роль родственника-избавителя. По за-

кону Вооз женился на моавитянке Руфи. Когда у них родился сын Овид, он понимал, что это его сын физиологически, но фактически он являлся сыном Ноемини. Женщины говорили Ноемини: «Благословен Господь, что Он не оставил тебя ныне без наследника! И да будет славна имя Его в Израиле» (Руфь 4:14). Ноеминь радовалась и была нянькой Овида. Имя же Овида действительно прославилось в Израиле, ибо он был отцом Иессея, отца царя Давида.

Выстраивайте здоровые отношения

Книга Руфь содержит вопросы, с которыми сегодня сталкивается каждая семья: вопросы замужества, вдовства, одиночества, дружбы, бездетности, материнства, потери, горя, отчужденности, уязвимости, воспитания детей, имеющих проблемы со здоровьем, создания моральных стандартов. Нам кажется, что это просто красивая история. Но мы видим, как эта семья заботится друг о друге в различных обстоятельствах. Мы можем брать пример с семьи Ноемини, чтобы справиться с собственными трудностями, продолжать жить, несмотря ни на что.

Мы как христиане призваны выстраивать крепкие здоровые отношения заботы, любви, доброты с каждым, кто входит в наше окружение. Возможно, своим словом, отношением к проблеме, поведением, реакцией на стрессовую ситуацию мы вдохновим кого-то жить дальше, не опускать рук. Вот это место нашей силы и источник вдохновения для других.

Легче плакать или радоваться за другого?

«Любовь да будет непритворна; отвергайтесь зла, прилепляйтесь к добру» (Рим. 12:9). Апостол Павел говорит, чтобы мы были искренни друг с другом. Любовь – это не то, с чем можно играть. Любовь в семье Руфь, Вооза и Ноемини не была притворной. Они искали хорошее в других, крепко держались друг друга, были преданы. Они делали все друг для друга, чтобы в их обществе было комфортнее, радостнее, приятнее. Смотрите на других людей не своим ограниченным взглядом, но взглядом человека веры.

«Будьте братолюбивы друг к другу с нежностью; в почтительности друг друга предупреждайте» (Рим. 12:10). Слово «братолюбивы» в современном переводе означает «будьте преданными». Это важная и редкая человеческая черта – преданность. Руфь была настолько глубоко предана Ноемини, что готова была остаться с ней до конца ее дней. Руфь ведь не знала, что она встретит Вооза и жизнь ее сложится хорошо. Она шла в полную неизвестность, но с Ноеминью. Вооз также показывал свою

обеспокоенность состоянием другого человека, проявлял преданность к этим женщинам. Верю, что мы тоже можем быть примером преданности и благоговением для других.

«...В почтительности друг друга предупреждайте» (Рим. 12:10). Когда мы уважительно относимся к другим, то поступаем с ними так же, как с нами поступает Бог. Господь настолько благ к человеку, что Сам делает первый шаг ему навстречу, показывая всю заинтересованность в его благе. Хотя Вооз, Руфь и Ноеминь разного возраста, происхождения, социального класса, разной культуры, но это не мешает им служить друг другу.

«Радуйтесь с радующимися и плачьте с плачущими» (Рим. 12:15). Что проще: плакать или радоваться? Легче плакать с кем-то, кто переживает горе, преодолевает испытания. Но чтобы искренне радоваться продвижению коллеги по карьерной лестнице, новому дому соседа, автомобилю, счастливому отдыху друзей, требуется большая сила духа. Это вызов для человека. У многих возникают негативные мысли, гложет внутренний червь, что человек не заслуживает такого достатка, легкой жизни, нечестным путем достиг успеха, что это несправедливо, что вы заслуживаете лучшего. Почему по-доброму не отнестись к тому, что у кого-то жизнь сложилась лучше, чем у вас? Апостол Павел не просто так ставит перед человеком веры эту планку. Люди тонко чувствуют и отличают искреннюю радость от неискренней. Это видно по глазам.

Руфь и Ноеминь утешали друг друга в скорби. Ноеминь радовалась, когда ее невестка Руфь вышла замуж. Она видела благословение в рождении Овида. Поэтому Бог сегодня призывает нас благословлять, любить, помогать, поддерживать каждого, кто приходит в нашу жизнь: будь то круг нашей семьи или наши друзья, братья и сестры по вере, коллеги, однокурсники.

Когда Ноеминь познакомилась с Руфь, она даже не подозревала, как Бог благословит ее через невестку. Она не знала финала, не знала, как Руфь залечит ее раны. Если это смогла сделать Руфь, значит и вы сможете. Этот механизм работает и сегодня.

Не надо куды-то ехать и искать место силы. Мы с вами можем с Божьей помощью стать местом силы друг для друга, людьми вдохновения, поддержки. Но захочу ли я сегодня быть человеком силы для кого-то, делиться силой, которую дает мне Бог? Или я только потребляю чей-то ресурс, чью-то доброту, поддержку, помощь? Хочешь ли ты быть человеком силы для кого-то? Соглашаемся, Бог нам в этом поможет.

Геннадий
Фомин

Я не хочу ПРОБАЧАТИ...

«...Прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив».

Одного разу в пошуковій системі інтернету я набрав запитання: «Як пробачити людину?» Близько 800 тисяч людей щомісяця ставить це запитання. Прощення дарує звільнення, але багатьох все одно щось утримує від цього непростого, але благородного кроку. Люди знають, що непростення завдає більше шкоди їм самим, ніж тому, хто їх образив, проте не можуть позбутися цього важкого вантажу.

У народі кажуть: «Іноді тих, кого ми зуміли пробачити, уже не хочеться обіймати. Чоловік не пробачає, він забуває, а жінка все пробачає, але не забуває». Дехто зізнається, що розумом пробачає кривдника, але серцем не може, хоч розуміє, що пробачити треба. Сьогодні це проблема багатьох людей, але її можна розв'язати.

Чи можливо пробачити обман, приниження, наклеп, недбалість? Чи можна пробачити те, що не пробачається? Слово Боже не обійшло цю проблему і пропонує її розв'язання, проливає на неї своє світло. «*Всяке роздратування, гнів, лютість, крик, зневага нехай віддаляються від вас разом з усякою злобою. Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив*» (Ефес. 4:31, 32). Чудове повчання! То чому ж сьогодні людям, навіть членам Церкви, які все життя ходять на богослужіння, дуже важко пробачити? Чи є така людина, що вибачає, незважаючи ні на що, забуває всі образи, жорстокі слова і продовжує спілкуватися з кривдником, начебто нічого не сталося?

Людей можна поділити на дві групи: ті, що швидко прощають, і злопам'ятні. Апостол Павло говорить про те, що чекає на людей в останній час: «*Знай же, що в останні дні настають тяжкі часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолюбні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечесні, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримні, жорстокі, що не люблять добро, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, ніж Бога, які*

мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Таких уникай» (2 Тим. 3:1–5). Люди будуть непримиренні, важко прощатимуть, довго пам'ятатимуть образу. Сьогодні це можна спостерігати дедалі частіше. Святе Письмо дає декілька порад, як по-справжньому пробачити кривдника.

БЛАГАЙТЕ ДО ГОСПОДА: «СЕРЦЕ ЧИСТЕ СТВОРИ МЕНІ»

«*Всяке роздратування, гнів, лютість, крик, зневага нехай віддаляються від вас разом з усякою злобою. Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив*» (Ефес. 4:31, 32). Гарні слова, але так складно застосовувати їх на практиці. Адже саме лютість і гнів часом не дають пробачити ближнього. Сьогодні є багато людей, готових навчити прощати за гроші. На цьому побудований цілий бізнес. Деякі радять завести щоденник, вилити на його сторінках усю свою злість, а потім спалити його – і все буде чудово. Що ж робити, аби позбутися гніву, злоби, люті? Правильне розв'язання цієї проблеми знайшов Давид: «*Серце чисте створи мені, Боже, і тривалою духа в моєму нутрі віднови*» (Псал. 51:12).

Апостол Павло говорить, що прощення не живе в нечистому серці. Характеризуючи нечестя останнього часу, він зазначає, що непримиренність стоїть поруч з такими гріхами, як самолюбство, грошолюбство, гордість то ін. Якщо ми не прощаємо кривдника, стаємо егоїстами, це означає, що ми вже не дивимося на Бога і уподібнюємося до сатани. Ми плекаємо в собі гординю, намагаємося задовольнити своє «я». За прикладом Давида благайте Господа: «Серце чисте створи мені».

ДОБРОТА БОЖА МАЄ БУТИ В СЕРЦІ КОЖНОГО З НАС

«*Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив*» (Ефес. 4:32). Доброта – це чуйність, співчуття, душевне ставлення до людей, прагнення робити добро іншим.

Апостол Павло написав про раба Онисима, який утік (Филм. 1:11, 12). Ця людина стала доброю тому, що його діла змінилися. Буває так, що людина довгий час прикута до ліжка або літня людина хворіє і не ходить на богослужіння, і такі люди переживають, що не можуть бути корисні ні своїй сім'ї, ні церкві, ні Богу. Святе Письмо дає відповідь таким людям: «*Справжня і самотня вдова надіється на Бога, день і ніч перебуває в молитвах та благаннях*» (1 Тим. 5:5). Можливо, людина фізично і слабка, але вона може молитися про служіння, за церкву й інших людей. Вона може принести багато користі.

Співчуття, здатність розуміти проблеми й потреби ближнього, співпереживати – це рідкісні риси характеру. Сьогодні багатьох не розуміють, вони самотні, тому що люди стали байдужі одне до одного. Коли ми розуміємо стан кривдника, нам значно простіше його пробачити.

Як нам зберегти добре ставлення до людини, що образила нас? «*Господи, Боже Авраама, Ісаака та Якова, наших батьків, – збережи ж навіки цей напрямок думок серця народу Твого, і міцно скеруй їхнє серце до Себе!*» (1 Хронік 29:18). Це момент, коли ізраїльський народ починає жертвувати, підніматися з колін. Давид благав Бога: «Господи, збережи той стан серця, який є сьогодні у Твого народу, щоб вони линули до Тебе та служили Тобі». Добре було б, якби і ми кликали до Господа, щоб Він завжди був у нашому серці.

БЕРЕЖІТЬСЯ ЖОРСТОКОСТІ ГРІХА

«Бережіться, брати, щоб часом не було в когось з вас лукаве серце, повне невірства, щоб відступити від Живого Бога, але потішайте себе щодня, доки ще «сьогодні» триває, щоб не закам'янів дехто з вас через підступність гріха» (Євр. 3:12, 13). Христос говорить, щоб ми пильнували за собою, своїми рідними та близькими. Коли усвідомлюєш, що тобі прощений великий грошовий борг або інший серйозний борг, то розумієш, що ніколи не зможеш оплатити і повернути його. Тому я зможу пробачити того, хто образив мене.

ЗОСЕРЕДЬТЕСЯ НА ЖЕРТВІ ІСУСА ХРИСТА

Що більше ми дивимося на жертву Христа, яку Він приніс за кожного з нас, що більше цінуємо і розуміємо, чого коштувало Христу прийти на нашу Землю, то легше нам буде прощати. Саме завдяки Христу ми маємо прощення: «...Прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив». Пригадайте слова молитви «Отче наш»: «Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Часто ми забуваємо про те, що це взаємопов'язано. **Іноді ми ображаємо людей, своїх близьких, а просимо пробачення в Бога. Та слід прийти до наших братів, сестер і попросити пробачення і в них особисто.**

Гарний приклад прощення дає нам Ісус Христос. «Ось терпіння це вийшло мені на добро, Ти стримав від гробу згинання мою душу, бо Ти кинув за спину Свою всі гріхи мої» (Ісаї 38:17). Бог сильно ненавидить гріх, але прощає людину, що кається. Бог не об'єднує грішника і гріх. Інколи немає сили пробачити, бо в нас недостатньо Божої благодаті. Дефіцит цієї благодаті утворюється тому, що ми приділяємо мало часу спілкуванню з Джерелом благодаті, нашим Господом.

Бажаю кожному з вас мати чисте серце, доброту і бути зосередженими на Голгофському подвигу Ісуса Христа. Тоді ви зможете легко пробачати по-християнськи. Будуйте своє життя на цих засадах – і на душі буде легко, образа не нищитиме ваше здоров'я.

Віктор
Горук

НАВЧАЙМОСЯ В МУРАШОК

Одного разу на природі я спостерігав дивовижну картину: у мою п'ятилітрову прозору банку з водою потрапило кілька десятків мурах. Спочатку вони борсалися нарізно, але згодом поступово почали збиратися до купи. Побачивши, що мурашки забираються одне на одного і, як мені здалося, топлять своїх же, щоб вижити, я відмовився їм допомогти.

Яке ж було моє здивування, коли через дві години побачив мурашок живими. Вони створили маленький плавучий живий острівця, розташувались одне на одному у вигляді піраміди. Мене зацікавила живучість цих комах, і я почав спостерігати за ними. Ті, що були внизу, звичайно ж, перебували у воді, але до певного часу. Їх добровільно змінювали мурашки з верхнього ряду. Вони спускалися у воду, а інші, втомлені тримати своїх родичів, вилазили на цей живий острівця для відпочинку, щоб потім знову змінити своїх друзів. Причому жодна з них не намагалася швидше піднятися на гору, навпаки, поспішали спуститися у воду, туди, де було найважче.

Я був вражений їхньою героїчною самопожертвою та взаємовиручкою, тому також вирішив швидше їм допомогти. Я взяв ложку, яка легко входила в банку. Коли мурашки побачили порятунок, вони організовано одне за одним вилізли на сушу, але одна знесилена не змогла зачепитися за край ложки і залишилася борсатися у воді. Помітивши це, остання мурашка, яка замикала колону, повернулася назад.

Я ніби чув, як вона кличе і просить: «Тримайся, я тебе не покину!» Розуміючи, що з ложки не дотягнутися, мурашка почала спускатися у воду, але я не міг більше дивитися на цю картину і опустив ложку. Тоді мурашка, яка була на ложці, легко дотягнулася до мурашки, що перебувала у воді, і витягнула її.

Ця плавуча піраміда вижила завдяки взаємодопомозі. Ця ситуація викликала в

мене різноманітні почуття. Спочатку було засудження, коли подумав, що мурашки топлять одне одного. Потім здивування, що вони залишилися живі після довгого плавання у воді. Було цікаво спостерігати за ними, та коли побачив чітко налагоджену систему порятунку, я був у захваті. Кожна комаха знала, що їй потрібно робити. Я жалкував, що із самого початку не допоміг мурашкам.

Вони своєю поведінкою змусили мене засоромитися. Тоді мене охопив великий сум. Я думав про людську байдужість, розбіжності, недоброзичливість та ін. Хотілося закричати: «Люди, навчімося жити хоча б у мурашок». Невже ми гірші за комах?! Пам'ятайте: у єдності – сила.

Олександр Редько

«Кожен пройшов
через щось, що
змінити його
на краще.»

ДУМАЙ, ЧТО ДЕЛАЕШЬ

Основа Божьего правления – любовь и свобода. Фундамент сил зла – обман и насилие. Господь сотворил человека, наделил его разумом, и Он говорит: «Думай, что делаешь». Силы же зла методами обмана и насилия пытаются повлиять на человека, чтобы заставить его отказаться от здравомыслия и избрать путь, ведущий к пустоте и смерти. Силы зла никогда не говорят, куда ведут. Они предлагают смертоносный яд под лживой и красивой этикеткой: «Делай, что хочешь! Бери от жизни все, что можешь! Наслаждайся! И не думай о том, куда эта дорога тебя приведет».

Пророк Даниил в первой главе своей книги предлагает нам две истории, иллюстрирующие два принципа. Первый принцип: делай, что хочешь. Он проиллюстрирован на примере Иоакима, царя Иудейского. В той же главе повествуется о другом библейском герое – Данииле, который раскрывает нам иной принцип: думай, что делаешь.

«В третий год царствования Иоакима, царя Иудейского, пришел Навуходоносор, царь Вавилонский, к Иерусалиму и осадил его. И предал Господь в руку его Иоакима, царя Иудейского, и часть сосудов Дома Божия, и он отправил их в землю Сennaар, в дом бога своего, и внес эти сосуды в сокровищницу бога своего» (Дан. 1:1, 2). Пророки обращались к Иоакиму, как и ко всем предыдущим царям: «Веруй в Бога; надейся, уповая на Всемогущего Господа!» Но Иоаким решил надеяться на себя. Он избрал принцип: «Я – царь, что хочу, то и буду делать, как хочу, так и буду жить». Царь отверг пророков. И случилось то, о чем пророки предсказывали задолго до этого. Исаия говорил Езекии: «*Вслушай слово Господа Саваофа: вот, придут дни, и все, что есть в доме твоём и что собрали отцы твои до сего дня, будет унесено в Вавилон; ничего не останется, говорит Господь*» (Ис. 39:5, 6). Иоаким этому не внял, и наступил день, когда в 605 году до Рождества Христова пришел царь Вавилонский.

Навуходоносор забрал все сокровища, которые были накоплены в Иудее, и даже сосуды из Божьего храма. Он взял в плен Иоакима, а через некоторое время приговорил его к смертной казни. Вот так бесславно закончилась жизнь самодовольного царя, который жил по принципу «что хочу, то делаю».

Вторая часть Дан. 1 повествует нам о другом герое – Данииле. Навуходоносор, одержав победу над Египтом, а за-

тем и над Иерусалимом, вдруг получил весть о том, что его отец Набопаласар умирает в Вавилоне. Дело в том, что Навуходоносор правил некоторое время вместе со своим отцом Набопаласаром. В военные походы отправлялся молодой Навуходоносор, в то время как его отец оставался в Вавилоне. И вот теперь, когда он находится в Палестине, до него доходит весть о том, что отец умирает. Навуходоносор задумался над тем, как же закрепить за собой царство. Он находился на большом расстоянии от Вавилона – 1500 км, если идти безопасной дорогой того времени.

Навуходоносор принял интересное решение. Он не желал идти безопасной дорогой со всеми пленными. Царь взял с собой небольшую группу телохранителей и отправился вместе с ними по опасной дороге через пустыню, чтобы как можно быстрее добраться и упрочить свое господство. А всех пленников и свою армию отправил длинным, но безопасным путем, так называемой Северной дорогой.

Как только Навуходоносор похоронил отца, он задумался: «Как же мне теперь укрепить свое царство?» Он принял очень важное решение. Царь понимал, что Вавилонскому государству нужны хорошие кадры, специалисты, поэтому основал учебное заведение. Тем временем весь народ иудейский задавал себе серьезнейший вопрос: «Хорошо, Иоакима забрали, потому что он руководствовался принципом “что хочу, то делаю”. Но вот с нашим городом Иерусалимом и с сосудами нашего Бога почему такое произошло? Ведь из храма забрали священные вещи, да еще разместили их в храме вавилонских богов». На языке того времени можно было сказать: вавилонские боги одержали победу не только над Иоакимом и Иерусалимом, но и над Всемогущим, живым Богом Яхве. Разве это возможно?

Даниил, описывая захват вавилонским царем Иерусалима, использует пять глаголов. Первый глагол – «пришел» Навуходоносор. Второй – «осадил» город. Затем выделяется третий глагол – «предал», потому что он описывает действия не Навуходоносо-

ра, а Бога. Четвертый и пятый глаголы имеют отношение к царю, потому что он «отправил» Иоакима и сосуды в свою землю, а затем «внес» их. Четыре глагола относятся к Навуходоносору, а один описывает действия Бога: «И предал Господь в руки Навуходоносору все это». В оригинале используется древнееврейское слово, которое означает «Бог отдал все это», отдал в руки Навуходоносору. Почему? Потому что он предсказывал и предупреждал Иоакима и весь народ: «Не продолжайте руководствоваться принципом “что хочу, то делаю”, думайте, что вы делаете, потому что тот путь, который вы избрали, приведет к гибели, и когда наступит судный день, Я вынужден буду исполнить то, что обещал».

Когда Навуходоносор организовал государственный «университет», он принял решение набрать лучших, самых талантливых «студентов», которых привели из Иудеи. Внешняя политика Навуходоносора была довольно расчетливой. Он захватывал одно государство за другим и уводил лучших людей в Вавилон, чтобы приготовить из них надежных руководителей. Обучая молодых людей и прививая им любовь к вавилонской культуре, Навуходоносор надеялся, что, когда он отправит их обратно, это будут надежные правители стран-союзниц, которые уже никогда не забудут ни обычаев, ни образа жизни, ни пищи Вавилона и будут верно служить ему. Царь даже поменял им имена. Так, имя Даниил на еврейском языке означает «Бог – мой Судья», а Навуходоносор дает ему новое имя – Валтасар, что переводится как «Бел», – это тот же бог, что и Мардук, покровитель города Вавилона («Мардук охраняет царя»). Имя Анания означало «Яхве милостив», но его называли Седрахом, что идентично «верность Оку», шумерскому богу луны. Мисаилу – «принадлежащий Богу; кто как Бог», – тоже дают другое имя – Мисах, оно означает «принадлежащий богу Оку, богу луны; кто как Оку».

Глава 1 книги Даниила построена на противопоставлении Иоакима и Даниила. Иоаким жил в Иерусалиме, но

ставил во главу угла метод Вавилона: «что хочу, то делаю». Даниил находился в Вавилоне, но принял решение жить по тому принципу, который пророки предлагали народу Иерусалима. Основная весть этой книги такава: все зависит от Того, Кто может даровать, от Того, Кто всем руководит, – этот Господь просит, чтобы мы использовали свой разум, поступали в соответствии с Его законами.

Два рассказа. Маленькое повествование в начале главы об Иоакиме и затем большой рассказ о Данииле и его друзьях. Иоаким был царем, а стал рабом и был казнен. Почему? Потому что избрал путь, который предлагали силы зла. Даниил был простым юношей, но избрал для своей жизни принцип «думай, что делаешь». Поэтому раб-юноша становится выше, чем царь. Навуходоносор уже умер, а он, Даниил, продолжает жить.

Сегодня вы стоите перед выбором: как построить свою жизнь, каким принципом руководствоваться? С одной стороны, повсюду слышно: «Делай, что хочешь, бери от жизни все!» С другой стороны, Господь стучится в ваше сердце и говорит: «Думай, что делаешь. Я предлагаю тебе свободу выбора, но, будучи любящим Богом, предупреждаю тебя: если пойдешь направо – познаешь полноту жизни, пойдешь налево – придешь к смерти».

НЕ БОЙСЯ БЫТЬ СЛАБЫМ

Бывает, что в жизни сгущаются краски
И, кажется, выхода нет.
Ведь жизнь – это битва, в ней много
Потерь и побед.
Ты хочешь быть сильным, слезу вытирая,
Сжимая всю волю в кулак.
Но в битвах земных, милый друг,
Побеждают не так.

Не бойся быть слабым, слезы не стыдись,
Вставай на колени и плач, и молись.
Не бойся быть слабым; нет сил, ну и пусть,
На этой Земле плакал даже Иисус.

Склоняя колени пред Богом в смиреньи,
Ты сердце откроешь Христу.
Лишь Он понимает всю горечь
И тяжесть твою.
Пусть слезы бессилья, как исповедь веры,
Покатаются камнем с души.
Ведь здесь на коленях, поверь,
Начинается жизнь.

К тому, кто в смиреньи склоняет колени,
Склоняется Небо любя.
Ты вдруг понимаешь, что эта
Война не твоя.
Слезой покаянья умытое сердце
Открыто для силы Христа.
А Он – победитель войны
У подножья креста.

Не бойся быть слабым, слезы не стыдись,
Вставай на колени и плач, и молись.
Не бойся быть слабым; нет сил, ну и пусть,
На этой Земле плакал даже Иисус.

Чим пахне любов?

Раніше вона пахла, як квіти, які я ніс на побачення, наче ледь відчутний аромат парфумів, що заворожував мене. Я завжди сильно реагував на запахи, за останні гроші купував дорогу туалетну воду, а людей з неприємним запахом просто уникав.

Я не любив їдальні, коридори ЖЕКу і деякі під'їзди. Я відмовлявся від частування своєї бабусі, яка спеціально для мене смажила дешеві овочеві котлети і робила салат з помідорів, куплених зі значною знижкою, вирізаючи зів'ялі місця. Я говорив щось на кшталт: «Я таке не їм» або «Зараз не голодний», а потім дуже ображався, коли бабуся вкотре намагалася нагодувати мене цими котлетами або дати із собою.

Нещодавно я йшов через підземний перехід, і там запах був неприємний. Там пахло не дуже чистими людьми. Сиділи безхатьки. У мене відразу з'явилося обурення, роздратування від такого запаху. Я замислився: чому я так негативно реагую на людей, які виглядають не так охайно, як я, чи негарно пахнуть. Адже їх, як і мене, створив Бог і любить нас однаково. Як пахне Божа любов – та любов, про яку написано у Біблії?

Моя бабуся, котра частувала мене котлетами, померла. Останній рік вона не вставала, і у квартирі пахло теж, м'яко кажучи, не дуже приємно. Я приносив їй лілії. Не лише тому, що вони красиві, а ще для того, щоб вони перебивали цей неприємний запах.

Я доглядав за нею, як міг, як умів, як вдавалося. Бабусі тоді було 95 років. Я злився, іноді кричав на неї. Потім відчував провину, картая себе і приймав тверде рішення більше ніколи не підвищувати на бабуся голос. Знову купував лілії, приїжджав, бачив, що вона дещо не викинула, а випрала і сушить, знову кричав.

Так повторювалося щоразу. Я відчував безпорадність, відчай і жах, розуміючи, що не здатний пробачити навіть рідну літню людину. Напевно, я кричав від страху і безсилля, я боявся смерті. Проте я кричав на рідну бабуся, яка любила мене і

дбала про мене все моє життя. Це було жахливо.

Одного разу я здався. Укотре, стоячи біля дверей її квартири з ліліями в руках, я помолився. Ні, я молився й раніше, але саме цього разу усвідомив, що мені потрібен Бог. Він просто необхідний, тому що без справжнього чуда мені не обійтися. Без Бога я той, хто я є, невдячний онук, що кричить на свою бабуся, яка при смерті. І мені був потрібен Бог. Я попросив Його прийти, і Він прийшов. Бог прийшов би й раніше, але раніше я Його не запрошував, думаючи, що впораюся сам. Або просто тоді в моєму серці звільнилося місце, яке раніше займала так звана «духовність». Для Бога цього виявилось достатньо. Він зайшов разом зі мною у квартиру, і того вечора я був спокійний. Я не кричав на бабуся.

Згадуючи той період свого життя, я вважаю його справжньою школою любові – з усіма криками, запахами й відчаєм. Це не було схоже на фільми про любов. Це було схоже на життя і на смерть. У цій школі я дізнався, що підгузки бувають не лише дитячі, що в аптеку можна ходити не тільки по зеленку і що любов може «пахнути», як лікарня, безхатьки, літні люди, дитячий будинок або в'язниця. І якщо в моєму житті немає таких «запахів», якщо я їх не відчуваю або втікаю від них, то, найімовірніше, я нікого ще не любив по-справжньому.

Якби сьогодні бабуся насмажила мені тих дешевих котлет, я б з'їв їх усі. А якби не зміг з'їсти, ті, що залишилися, обов'язково взяв би із собою. І це були б найсмачніші котлети в моєму житті...

**Микита
Плащевський**

ЗМІНА ОТОЧЕННЯ — ЦЕ ПОБІЧНИЙ ЕФЕКТ

Коли змінюється людина, змінюється її оточення. Воно змінюється за двома напрямками: люди, з якими у вас міцні зв'язки, яким ви дорогі, починають змінюватися через те, що змінилися ви. Просто для того, щоб продовжувати бути з вами. Це відбувається непомітно й неусвідомлено. Це можна порівняти з шестірнею: якщо раптом в однієї шестірні в системі став більший крок між зубцями, то інші, щоб система працювала, теж змінюють крок. Ну, звичайно, якби шестірні так уміли.

Ті, хто не зміг пристосуватися до вас нової, ідуть з вашого оточення, оскільки їм більше немає чим за вас «зацепитися». І приходять нові, з ким є чим «зацепитися».

Так змінюється поле впливу. Тут є одна пастка: якщо ви змінюєтесь для того, аби змінити інших, — у вас нічого не вийде. Змінюватися потрібно для себе і заради себе. Зміна оточення — це побічний ефект. Немає жодного сенсу чекати і вимагати змін від інших. Якщо вам щось не подобається в характері інших, то це питання вашого вибору — залишатися з ними на близькій дистанції чи віддалятися.

Коли ми маємо близькі взаємини з Господом, тоді ми змінюємося, стаємо схожими на Нього. Якщо ми з року в рік не змінюємося на краще, варто замислитися, чи справді ми з Богом? Якщо ми справжні християни, то наші ближні або змінюються, стають схожими на християн, або віддаляються від нас.

Бережіть батьків

Після смерті батька син вирішив відправити маму в будинок для людей похилого віку. Він зрідка відвідував її, і одного разу йому зателефонували і сказали:

— Ваша мама в дуже поганому стані. Будь ласка, якомога швидше приїдьте до неї.

Коли син зайшов до кімнати, його мама лежала на ліжку при смерті. Він запитав:

— Мамо, що я можу зробити для тебе?

Старенька відповіла:

— Установи кондиціонер, тому що влітку тут нестерпно спекотно. І постав у кімнаті холодильник, тому що я неодноразово засинала голодною через те, що ніде було зберігати продукти.

Син здивувався і запитав:

— Мамо, але ти раніше ніколи не скаржилася. А зараз, коли тобі залишилося жити зовсім небагато, ти вирішила сказати мені про все це. Чому?

— Усе добре, дорогий. Я змогла впоратися зі спокою, голодом і болем, але коли твої діти відправлять тебе сюди, боюся, що тобі буде важко.

ВЗУТТЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ?!

У 1866 році англійський швець Джон Хантер Лобб відкрив незвичайну майстерню, де взуття шили винятково на замовлення і переважно для королівської сім'ї. Його справу продовжили діти і внуки, і сьогодні фірма *John Lobb*, як і раніше, виготовляє взуття для політиків і багатьох людей, які бажають мати унікальну пару взуття, зроблену точно по їхній нозі. Звичайно ж, такі черевики або туфлі коштують дуже дорого. Одна пара може коштувати шість тисяч євро — залежно від матеріалу та моделі. Спочатку виготовляють дерев'яну колодку, яка максимально точно відтворює ступню замовника, а потім вручну розкрояють шкіру і шиють туфлі, зважаючи на всі його побажання.

Джон Хантер Лобб

У взуттєвій майстерні Бога теж були виготовлені унікальні сандалі для кожного ізраїльтянина, який вийшов з Єгипту в пустелю. Бог подбав про потреби кожного. Взуття було зручним, тому ізраїльтяни долали великі дистанції у спеку по пісках і не натирали ноги. Взуття було міцним, і навіть через 40 років подорожі підошва не стерлася (див. П. Зак. 29:4).

Бог завжди дає нам те, що ми потребуємо. Кожне благословення, що посилається з Неба, задумано саме для тебе, щоб задовольнити всі твої потреби. Бог не тільки забезпечує тебе їжею, щоб ти був ситий, не лише дарує друзів, щоб тобі було цікаво і не самотньо, Він благословляє тебе, щоб ти ділився благословенням з іншими.

У небесній майстерні взуття вже готова пара і для тебе. Це взуття ідеально тобі пасує, і в ньому ти підеш Божим шляхом. Їхня підошва не зітреться і шви не порвуться, якщо ти служитимеш Царю царів і Пану над панами. Одягни небесне взуття вже сьогодні та плануй своє майбутнє разом із Богом. Запитай у Нього, чого тобі треба навчитися, які в тебе таланти, з якою метою Він створив тебе? І Бог направить тебе...

ТИ БЛАГОСЛОВЕННЯ ЧИ ПРОКЛЯТТЯ?!

Ейхорнія, або водяний гіацинт, — одна з найкрасивіших квіток, що ростуть у водоймах. Особливо добре ці квіти почуваються в брудних водоймах зі стоячою водою, розмножуючись там, навіть якщо їх навмисно не висаджують. Водяні гіацинти можуть бути прикрасою ставка або ж серйозною проблемою, тому що захоплюють всю поверхню, а інші організми водойми гинуть, адже листя гіацинтів не пропускає в товщу води ні сонячного світла, ні кисню.

Деякі роки тому в Південній Америці люди, стурбовані тим, що водойми заростають водяними гіацинтами, почали зрізати їх і виявили, що зі стебел можна плести кошики і навіть стільці. Пізніше почали садити плантації гіацинтів, оскільки з'ясували, що їхнє коріння вбирає в себе з води деякі органічні речовини, які провокують серйозні захворювання. Та сама рослина може бути водночас і шкідливою, і корисною.

БЕДНОСТЬ ДУХА

Один бедный человек спросил у Бога: «Почему я так беден?» Бог ответил: «Ты не научился давать». Бедняк возразил: «А если у меня нет ничего?» Господь сказал: «У тебя есть лицо, которое может улыбаться; рот, которым ты можешь поддерживать и успокаивать; сердце, которое может быть открыто для других; глаза, которые могут смотреть на других с добротой; руки, которые могут приносить пользу другим». В действительности мы совсем не бедны. Бедность духа – вот настоящая бедность.

«Нас огорчают, а мы всегда радуемся; мы нищи, но многих обогащаем; мы ничего не имеем, но всем обладаем» (2 Кор. 6:10).

Якщо Бог бере тебе у Свої руки, ти можеш стати благословенням. Він виконує тебе, аби робити людям добро, виконувати гідну роботу, полегшувати біль, говорити мудро. Та якщо Бог не скеровує тебе, то ти можеш стати проблемою для ближніх. З твоїх уст можуть злітати грубі й негідні слова, які ранять інших; твої руки можуть руйнувати і завдавати шкоди; ти поглядом можеш спопеляти тих, хто не є твоїм однодумцем. Ти можеш бути гарним тільки зовні, залишаючись джерелом проблем, як водяний гіацинт.

Зло, которое вы делаете, остается с вами, а ДОБРО ВОЗВРАЩАЕТСЯ ВАМ

Одна женщина каждое утро пекла две лепешки. Одну для членов семьи, а вторую для случайного прохожего. Вторую лепешку женщина всегда клала на подоконник, и любой проходящий мимо человек мог ее взять.

Каждый день, когда женщина клала лепешку на подоконник, она возносила молитву о своем сыне, ушедшем из дома искать лучшую долю. В течение многих месяцев мать ничего не знала о своем сыне и всегда молилась о его безопасном возвращении. Вскоре она заметила, что какой-то калека приходит каждый день и забирает вторую лепешку. Но вместо слов благодарности он только говорил: «Зло, которое вы делаете, остается с вами, а добро возвращается вам».

Так продолжалось день за днем. Не получая ожидаемых слов благодарности, женщина чувствовала себя обиженной: «Каждый день этот калека произносит одно и то же. Что он имеет в виду?»

Однажды, будучи особенно раздраженной, она решила покончить с этой ситуацией. «Я избавлюсь от этого неприятного калеки», – сказала она про себя и доба-

вила яд во вторую лепешку. Но когда она собралась положить ее на подоконник, руки женщины задрожали. «Что же я делаю?» – подумала она и немедленно бросила отравленную лепешку в огонь, приготовила другую и положила ее на подоконник.

Калека, как обычно, взял лепешку, произнес неизменные слова: «Зло, которое вы делаете, остается с вами, а добро возвращается вам», – и продолжил свой путь, не подозревая о бушующих внутри женщины эмоциях.

В тот же вечер кто-то постучал в дверь. Когда женщина открыла ее, она увидела своего сына, стоящего на пороге. Выглядел он ужасно: голодный, худой, слабый, в рваной одежде.

– Мама, это просто чудо, что я здесь. Я находился на расстоянии всего лишь одного километра от дома, но был так голоден, что упал в обморок. Я, наверное, умер бы, но именно тогда какой-то старый калека проходил мимо и был так добр ко мне, что отдал целую лепешку. Мужчина сказал, что это его единственная еда на целый день, но он видит, что я нуждаюсь в ней больше, чем он.

Когда мама услышала эти слова, ее лицо побледнело и она прислонилась к двери, чтобы не упасть. Она вспомнила отравленную лепешку. Ведь если бы она не сожгла ее в огне, ее собственный сын погиб бы.

Вот тогда женщина поняла смысл слов: «Зло, которое вы делаете, остается с вами, а добро возвращается вам». Злость женщины могла обернуться против нее и ее сына, но Бог милует человека и направляет его к истине через сердце. Нам важно услышать Его голос.

Кому ти служиш? Відповідь залежить від того, що ти робиш зі своїм життям. Ти можеш стати благословенням для своєї сім'ї, школи, сусідів, якщо дозволиш Богу направляти тебе. Інакше ти ризикуєш стати великою проблемою для суспільства. Хочеш бути благословенням чи прокляттям? Ти вже знаєш як.

«Як були ви прокляттям серед народів, доме Юдин та доме Ізраїлів, так Я вас спасу, і ви станете благословенням. Не бійтеся, – хай зміцніють ваші руки!» (Зах. 8:13).

Ейхорнія

БОЇТЕСЯ ГОНІНЬ?

Багато хто боїться, що зрадить Господа через гоніння за віру в Нього. Одна бабуся за радянських часів дуже переживала через це. Вона боялася, що раптом до неї прийде міліція і забере її до в'язниці, то вона швидко зречеться Господа. Такі думки мучили її постійно, не даючи жити.

Одного разу їй наснився сон. За нею приїжджає міліція і відвозить до в'язниці. Там її змушують зректися Господа під страхом тортур. Вона від страху відкриває рот і просто мукає. Її язик онімів. Тоді їй дали ручку і папір, щоб вона письмово зреклася Бога. Вона бере ручку, але рука раптом дерев'яніє і ручка випадає. Вона нерухома. Міліція не може з нею нічого вдіяти і відпускає її. Бог сказав їй уві сні: **«Не бійся, що ти зрадиш Мене. Я не допущу цього і дам тобі сили залишитися вірною Мені!»**

Решту життя бабуся прожила спокійно, її більше не переслідував страх зради. Господь благословив її, і вона все життя була вірна Йому.

Наталія Петкова

ПЕРЕВІРКА на людяність

Це сталося, коли я був у відпустці. Рано-вранці, перед тим, як продовжити нашу подорож, ми з друзями вирішили заїхати в невеликий, але дуже гарний парк і трохи прогулятися. Хлопці пішли до водойми, а я вирішив обійти її з іншого боку, сам не знаючи навіщо. І ось тут на мене чекав сюрприз – на дорозі лежало 20 000 гривень. Я озирнувся – раптом той, хто згубив, десь поруч, але в усьому парку були тільки ми. Сказати, що я зрадив такому благословенню, – нічого не сказати. Гроші зайвими не бувають, тим паче коли подорожуєш. Однак думка, що хтось загубив таку суму, мене все одно не залишала. Я помолився і вирішив: якщо до закінчення прогулянки не з'явиться той, хто шукає гроші, можна зі спокійним сумлінням їхати. В іншому разі їх необхідно повернути.

Хлопцям я нічого не сказав, щоб не впливали на ситуацію, а сам гуляв неподалік від місця знахідки, щоб не пропустити ту людину. І наприкінці нашої прогулянки, а гуляли ми понад пів години, з'явилися двоє розгублених чоловіків. Я спостерігав за ними і вирішив

підійти і дізнатися, чи це вони. Після запитання, що сталося, один розповів, що загубив гроші, точно назвав суму і в яких купюрах були кошти.

Усе зрозумівши, я дістав свою знахідку. На його обличчі з'явилися величезна радість і полегшення. Пізніше він розповів, що взяв ці гроші в борг через труднощі в сім'ї, і ця втрата погіршила б і так скрутне становище.

Можливо, це була перевірка Всевишнім або щось інше, але знаю точно: ніщо не принесе такої радості й задоволення, як вдячні очі ближнього, який зрозумів, що не всі люди байдужі до чужих проблем.

Олексій Олександров

У всех бывают переломные моменты

Это событие произошло 9 октября 2009 года. Мне было 12 лет. Я шла из художественной школы и, как обычно, переходила дорогу по пешеходному переходу. В тот момент меня сбила машина.

За несколько дней до этого ДТП мы с мамой учили наизусть псалом 90: *«Живущий под кровом Всевышнего под сенью Всемогущего покоится...»* (ст. 1). В этом псалме есть очень важные слова, которые действительно исполняются в жизни верующих: *«...Ибо Ангелам Своим заповедал о тебе – охранять тебя на всех путях твоих. На руках понесут тебя, да не преткнешься о камень ногою твоею»* (ст. 11, 12).

Может показаться, что слова этого обетования не исполнились в моей жизни, поскольку меня сбил автомобиль, я получила травмы. Но я верю, что даже в этой ситуации ангелы

словно понесли меня на руках, ведь, по словам очевидцев, все думали, что я умру. Но, слава Богу, я жива и здорова. Господь оберегал меня каждую секунду. Мы добирались до больницы два часа, и со мной ничего не случилось, никаких кровоизлияний. Позже хирурги говорили, что при таких повреждениях, какие были у меня, я должна была остаться инвалидом. Все это яркий пример того, что Бог нас оберегает.

Очень хочу пожелать вам никогда не отчаиваться, даже если возникают трудности. У всех бывают переломные моменты в жизни, когда кажется, что уже нет сил, что вы не можете выдержать испытаний. Однако Господь всегда рядом с вами, и, как написано в Библии, Он никогда не даст

вам испытаний сверх сил. *«Любящим Бога, призванным по Его изволению, все содействует ко благу»* (Рим. 8:28). **Всегда воспринимайте трудности как нечто, что содействует вашему благу.**

Виктория Шаронова

БОГ ОБІЦЯЄ ЗАХИСТИТИ ВДОВУ І СИРОТУ

Коли є час і можливість, я підходжу до людей, які стоять біля мене на вулиці, і тактовно запитую, чи цікавляться вони Біблією, чи шукають Бога. Якщо не зустрічаю негативу і люди відкриті для розмови, тоді запрошую їх до церкви, розповідаю про свої взаємини з Богом.

Правду кажучи, іноді мені не хочеться підходити до самотньої сумної людини, яка на певний час опинилася біля мене, але Святий Дух спонукає перебороти страх і лінь, і я роблю крок назустріч цій людині.

Так на одній із зупинок я познайомилася з Ларисою, яка працювала бухгалтеркою на одному зі столичних овочевих ринків. Вона сама виховувала дев'ятирічну доньку, чоловік перебував у місцях позбавлення волі. Особливо не розкошувала, а тут ще й директор ринку почав затримувати зарплату і не додавати частину грошей.

Лариса щиро зацікавилася Богом, почала відвідувати церкву та вивчати Біблію. І одного разу вона знайшла у Священному Писанні вірш, у якому Бог обіцяє захистити вдову і сироту. Вона зачитала цей вірш своєму знахабнілому начальникові, який до того ж був місцевим

бандитським авторитетом. Вона скромно пояснила, що не можна затримувати плату, адже Бог може потім забрати вдесерто більше. Директор ринку посміявся у відповідь, кошти не віддав і звільнив Ларису. Їй вдалося швидко знайти іншу роботу, але історія на цьому не закінчилася.

Згодом вона зателефонувала до мене і зі сльозами розповіла: їй телефонували колишній директор овочового ринку... із в'язниці. Спочатку, окрім фраз «я вийду і вб'ю тебе» та «це ти мене сюди затягла», вона нічого не могла розібрати, а потім зрозуміла, що трапилося. Виявляється, цього чоловіка спіймали на хабарі, рівно вдесерто більшому, ніж ті кошти, що він не віддав Ларисі. І хоч тоді, коли вона йому цитувала Біблію, він посміявся з Ларисиних слів про те, що вдову ображати не можна і що кривдник заплатить удесерто більше, то тепер сприйняв ситуацію по-іншому.

Лариса, знаючи про характер та злочинну діяльність свого колишнього директора, дуже злякалася. Вона почала переконувати його, що не причетна до

цього, вона просто прочитала уривок зі Святого Письма, щоб їй повернули кошти, але той не хотів вірити і кричав: щойно вийде, одразу ж уб'є її. Коли Лариса зателефонувала мені, ми поговорили про Божу охорону і про Його неймовірні шляхи та досвіди.

Ця історія трапилася наприкінці 90-х років. Ми не знаємо про подальшу долю її колишнього начальника, але Лариса жива досі, їй більше ніхто не погрожував.

Наш Бог може дивовижним чином захищати нас і водночас давати несподівані, але переконливі уроки тим, хто противиться Його Заповідям. Господь – наша охорона та щит у будь-яких ситуаціях, тож нам нічого і нікого боятися. Якщо Бог за нас, то хто проти нас?!

**Вікторія
Ярош**

ДЕНЬГИ НАШЛИСЬ

Однажды я зашла в овощной магазин, а там продавщица плачет. Я спросила, что у нее случилось. Она сказала, что пропала выручка за весь день, а это ее двухмесячная зарплата. Вроде бы никуда не должна была деться... Вдруг меня пронзила четкая мысль: «Ты ведь знаешь, как ей помочь!» Я ей говорю: «Знаете, что я делаю, когда у меня случаются такие ситуации? Обращаюсь к Богу и прошу, чтобы Он указал мне место, где лежит потерянная вещь. Хотите, я попрошу Господа указать вам место, где находятся деньги? И вы, конечно, молитесь». Она согласилась.

Я помолилась и попросила Бога, чтобы Он показал ей это место. Потом она мне взвесила овощи, и я ушла. Иду домой и молюсь, чтобы Господь помог найти деньги, а самое главное, чтобы она увидела в этом руку Божию. Через день захожу к ней в магазин, здороваюсь, а она обрадовалась, увидев меня, и рассказывает: «Когда вы ушли,

я помолилась и мне пришла мысль: «Посмотри там». Я посмотрела и нашла там деньги. Спасибо вам, что молились обо мне и подсказали, как найти выход из моей ситуации. Слава Богу!»

Потом она встречала меня, как лучшего друга. Вскоре ее перевели на другое место работы. Надеюсь, посеянное Господом в ее сердце даст добрые плоды.

**Лариса
Плохатнюк**

«Зміст слова
залежить від
того, яким то-
ном говориш.»

ГОСПОДЬ МЕНЯ ЕЩЕ НЕ РАЗ УДИВИТ

Хочу поділитись опытом по-и́ска работы. Я из тех людей, которые не ищут легких путей, а из этого опыта поняла, что Господь тоже.

Так как в выборе работы я руководствуюсь не размером зарплаты, а волей Божьей, то стала просить Господа о том, чтобы мне кто-нибудь предложил работу. И не просто предложил, а стал бы уговаривать. Вскоре мне позвонила одноклассница, впервые после окончания школы. Раньше мы с ней только изредка переписывались, поскольку никогда не были подругами. Она сказала, что хочет помочь мне найти работу, потому что узнала, что у меня трудное финансовое положение, из-за которого я не смогла прийти на встречу выпускников. Она предложила мне стать нянечкой в детском саду. Конечно, это не та работа, о которой я мечтала, но она меня стала уговаривать устроиться в этот садик, ненавязчиво, убедительно, разрушая все мои страхи и сомнения.

Для работы с детьми обязательно нужна санитарная книжка, которой у меня не было, но Господь расположил сердце заведующей детского сада. Она сказала, что сад оплатит все мои обследования. Пока я сдавала анализы, думала, что обнаружат какое-нибудь заболевание и меня не возьмут на эту работу. Но, к моему великому удивлению, все анализы оказались хорошими. Теперь у меня есть работа. Слава Богу за такую любовь и заботу обо мне. Думаю, что чудеса на этом не закончились и Господь меня еще не раз удивит!

Надежда Н.

ДЕ ТВІЙ БОГ ЗАРАЗ?!

Цей досвід я пережив, коли був на заробітках в іншій країні вже кілька місяців. До цього моменту я майже досяг стану, якого зазвичай досягає недосвідчена людина, що приїжджає в іншу країну невідготівленою. Роботи не було, з житлом проблеми. Грошей залишилося зовсім мало, тому довелося продати дорогий годинник, щоб можна було нормально існувати. Я орендував квартиру з напарником. З ним ми ділили не тільки квартиру, але й роботу, і голод.

Того дня роботодавці обманули нас: замовник просто не заплатив за роботу і поїхав. Повернулися ми з напарником додому. Ідемо вулицями столиці, вийшли на якусь площу, настрій пригнічений. Грошей немає навіть на метро. Напарник, назовемо його Борисом, говорить: «Ти весь час говориш, що Бог тобі допомагає. Ти Йому служиш, ходиш до церкви. Ну і де твій Бог зараз? У нас немає ні роботи, ні їжі, квартиру скоро попросять звільнити. Треба шукати десь нову роботу. Потрібні гроші. Невдовзі ми з тобою бомжами станемо».

Він іде і бубонить собі під ніс, при цьому дивлячись під ноги. А я йду, дивлюся на небо і дякую Богові, що все в моєму житті так, а не інакше. Усе одно вірю, що Господь не залишить. І не таке в житті траплялося. Раптом бачу: летить папірець, крутиться, крутиться. Я зупинився. Папірець почав спускатися нижче й нижче. Коли він був на відстані витягнутої руки, я зміг розгледіти, що це грошова купюра.

Борис, побачивши, що я зупинився, теж сповільнив ходу, обернувся, спій-

мав мій погляд і теж побачив купюру. Декілька секунд, доки вона летіла, ми стояли не ворухнувшись. Купюра м'яко приземлилася біля моїх ніг, і виявилось, що це 100 доларів. Борис був дуже здивований, а я подякував Богу за допомогу і почуту молитву. Навколо – жодної душі. Будинки далеко, звідки летіли ці гроші – одному Богу відомо.

Проте історія на цьому не закінчилася. Борис не повірив, що гроші справжні. Ми пішли в банк, попросили перевірити й обміняти їх на місцеві гроші. Перевірили, обміняли – усе добре. Цих грошей нам вистачило, щоб знайти нову роботу і не голодувати. Після цього випадку Борис повірив, що Бог існує, почав вивчати Біблію і шукати Господа.

**Роман
Зорін**

« Не тревожьтесь о будущем кризисе. Настанет время, когда многие оставят свои нынешние обязанности, откажутся от утешения и благословений и начнут тревожиться по поводу будущего кризиса. Но это только приблизит тревожное время, и мы не получим благодати для того, чтобы пережить эти предполагаемые трудности. Когда разразится жестокая борьба, мы научимся уроку святого доверия и блажен-

ного упования, вложим свои руки в руки Христа, утвердим свои стопы на вековой Скале и тогда надежно защитимся от бурь и потрясений. Мы должны служить нашему Господу. Иисус будет скорым помощником в каждой нужде. »

Э. Уайт. Письмо 11 а, 1884 г.

ЯК ГОСПОДЬ РОЗВОДИТЬ ХМАРИ

Відтоді, як я познайомилася з Богом, мене завжди вражало те, що Всемогутній помічає таке мале творіння, як я. Я не бачила Бога, але відчувала Його незриму присутність у всьому: у природі, своїх думках, ситуаціях, книгах.

Книга Джона Буньяна «Подорож палігрима в Небесну Країну» настільки захопила мою уяву своїми образами й картинами, що Бог і Небо, добро і зло стали такими реальними, що мені захотілося пережити цей шлях, цю історію і перенести її зі сторінок книги в реальність, звичайно, у своїй інтерпретації.

У 1996 році я була керівником молоді в громаді м. Житомир і влітку організувала молодіжний табір. Ось тоді виникла ідея створити маршрут, який так і називався: «Подорож палігрима». Молодь групами вирушала з міста Руйнування в Небесну Країну, стикаючись на шляху з різними випробуваннями, які спонукали згадувати біблійні обітниця, приймати рішення, робити вибір, молитися. Учасникам маршруту ця подорож сподобалася; я теж була задоволена та щаслива від позитивних емоцій і пережитого. І, здавалося, на цьому шляху закінчився. Проте в Бога ще були плани.

Якось до мене звернувся молодіжний керівник Подільської конференції Володимир Дубовенко і запропонував прокласти цей маршрут на табірному зібранні конференції для 300 учасників. Я погодилася, подумавши, що це не буде складно, адже програма була ще свіжа в пам'яті. Приїхавши в Браїлів, де проходило табірне зібрання, я насамперед вирішила намітити маршрут та адаптувати програму до нової місцевості. Пройшовши багато кілометрів пересіченою місцевістю і витративши на це весь день, а це була п'ятниця, я не знайшла потрібної території.

Тепер усе не було так просто. Я зрозуміла, що в мене проблема: проходження маршруту було призначено на неділю, а в мене немає території, команди, інвентаря, та й часу також. Суботу я зустріла в переживаннях. Вони мене не залишали ні на проповіді, ні під час обіду. Зібралось багато людей, приїхали гості, усі радісно спілкувалися, а моє серце не знаходило спокою.

Не пам'ятаю, як опинилася далеко від цього святкового шуму, під великим деревом. Думаю, ніхто й не помітив моєї відсутності. Відчувався тягар відповідальності, від якої було соромно відмовитися. У такому стані, схилившись перед Богом, я почала молитися і плакати: «Господи, я не знаю, як прокласти цей маршрут, і боюся підвести людей, які розраховують на мене.

У Твоєму Слові написано: «Скинь взуття своє, бо земля, на якій ти стоїш, свята». Я знімаю у Твоїй присутності своє взуття, віддаю Тобі свої плани. Я нічого не можу.

Допоможи мені, будь ласка». Після молитви я встала і пішла в напрямку житлового корпусу. Не розуміючи тоді, куди і чому я йду, пройшла повз людей, не зупинившись, ні з ким не спілкуючись. Не розуміючи навіщо, я підійшла до вхідних дверей, взялася за ручку і почувала:

– Ви Оля?

– Так.

Переді мною стояла незнайома жінка з живими очима і відкритою, приємною усмішкою.

– Мене звати Тетяна, я зі Східно-Дніпровської конференції. Ми із сином відпочиваємо у вас, і я чула, що ви організовували маршрут «Подорож палігрима». Чи не могли б ви мені про нього розповісти, тому що ми хочемо організувати такий маршрут у нашій конференції?

Так розпочалася моя дружба з Тетяною Захаровою – керівником Дитячого відділу СДК, і з цієї миті Господь почав відповідати на мою молитву. Поділившись із Тетяною своїми переживаннями, я запропонувала їй дізнатися про цю програму не зі сценарію, а взявши безпосередню участь в її організації на місцевості, і вона з радістю погодилася.

Проходження маршруту перенесли на понеділок. Здолавши в неділю 11 км, ми побачили всю картину, усі пункти й образи. Здавалося, місцевість ожила й перемістилася в книгу. Ще одним приємним здивуванням було те, що до мене почали підходити люди і проситися в команду, хоч до цього із 40 необхідних осіб було лише дві. До пізньої ночі ми пояснювали кожному його роль і виготовляли декорації.

У понеділок на світанку ми з Тетяною розставили всі необхідні позначення й інвентар по маршруту і повернулися до табору. Початок було заплановано на 10.00. Вийшовши на вулицю після невеликого відпочинку, я не повірила своїм очам. Усе небо було затягнуто сірою імлою, ішов дрібний затяжний дощ. Я побачила, як почали скручувати шнури від апаратури, щоб перенести її в укриття; молодь була в нерішучості. Наш маршрут був під загрозою зриву. Тоді я попросила тих людей, які були біля мене, помолитися. Щойно я розплющила очі після

молитви, сама не розуміючи чому, почала голосно говорити: «Дощу не буде! Маршрут пройдемо! Збирайтеся в групи і готуйтеся до виходу!»

Під дощем формувалися групи, під дощем команда вийшла, щоб розподілитися по своїх пунктах. Стоячи на першому пункті, якоїсь миті відчула, що мені спекотно. Тільки тоді я зрозуміла, що світить сонце. Маршрут тривав з 10.00 до 17.00. Увесь цей час з двох боків маршруту на небі були хмари, а над нами світило сонце. Коли остання група пройшла завершальну станцію, почали падати великі краплі дощу. Коли всі зайшли до корпусу – пішла злива. Дощ лив як з відра. Усі були задоволені.

Наступного дня, коли я дивилася на сонце, у мене текли слюзи вдячності Богові. На власному досвіді я дізналася, як Бог, Який керує Всесвітом, помітив Своє творіння, почув мій тихий плач і дуже яскраво і незабутньо відповів. Слава такому близькому і уважному Богу!

Ольга Сич

«Если план «А» не сработал, у вас есть еще 32 буквы, чтобы попробовать.»

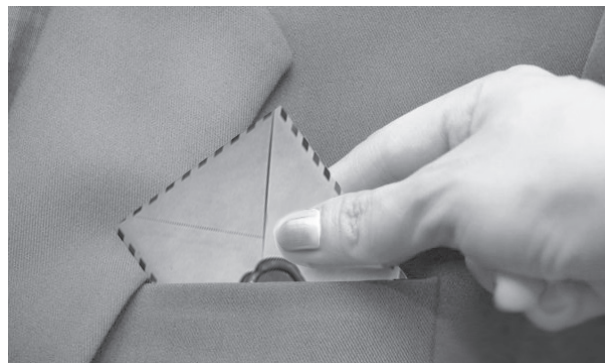
ВИ НОСИТЕ ВАШУ ВІДПОВІДЬ У КИШЕНІ?

Австралійська письменниця Манінг кохала і була коханою. Її наречений поїхав до Індії і звідти надіслав лист із проханням відповісти йому, чи кохає вона його; якщо ж розлюбила, то може не відповідати. Дівчина з радістю написала нареченому, що дуже кохає його. Того дня була дощова погода, і Манінг попросила свого брата віднести лист на пошту.

Минуло багато часу. Наречений не приїхав і більше не написав. Згодом дівчина дізналася, що він одружився з іншою. Гріке розчарування та здиву-

вання охопили її. Однак 20 років по тому, під час ремонту будинку, знайшли піджак брата, який колись погодився віднести лист на пошту. Хтось випадково засунув руку в кишеню цього піджака і витягнув звідти зім'ятий, пожовклий лист, запечатаний і з марками. Ось так і з'ясувалося, чому наречений не приїхав. Він не отримав відповіді, оскільки брат не відніс листа на пошту. І цей лист 20 років пролежав у кишені його піджака.

Ісус Христос через Євангеліє зробив «пропозицію» всім охочим людям «поєднатися» з Ним вічним союзом. Не зволікайте з вашою

відповіддю. Чи, можливо, ви носите вашу відповідь у «кишені»? А тим часом Ісус Христос закликає до Себе нових людей. Не покладайтеся на інших, відгукніться самі на заклик Божої любові. Любов Христа така велика!

«ТАТУ, Я ХОЧУ ЇСТИ!»

Передбачаючи, що моя маленька дитина зголоділа, я готую їсти, доки дружини немає вдома.

І раптом чую голос знизу:

- Тату, я хочу їсти!
- Знаю, уже готую.
- Через декілька секунд знову:
- Тату...
- Що?
- Я хочу їсти!

І так знову і знову...

– Ну чому ти набридаєш? Ти ж бачиш: тато вже готує тобі смачну їжу!

– Ні, я не бачу, – відповів маленький син, тримаючись за мою ногу.

І я зрозумів: знизу не видно, що готується там, нагорі. А там у цей час уже давно почуте прохання, процес у розпалі і вже майже все готово. Але, позбавлені можливості бачити, ми продовжуємо просити, щоб почути згори хоча б відгук і запевнення, що процес іде. Так часто відбувається і в духовному житті... **Довіряйте Богові, Він уже приготував найкращу відповідь на ваше прохання, розв'язання проблеми, навіть якщо ви ще не бачите результату.**

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.